

ת"פ 37055/11/15 - מדינת ישראל נגד מלכה עמר

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 37055-11-15 מדינת ישראל נ' עמר

לפני כבוד השופט אהרון משניות

המאשימה מדינת ישראל

ע"י ב"כ - עו"ד אליזבט אברהם

נגד

הנאשמת

מלכה עמר

ע"י ב"כ - עו"ד עדיה אלון

פסק דין

א. כללי

כתב האישום שהוגש נגד הנאשמת מייחס לה עבירה של סחיטה באיומים, לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין, התשל"ז - 1977. לפי הנטען בכתב האישום, בין המתלונן ובין הנאשמת התקיימה מערכת יחסים. באחת הפגישות ביניהם פנתה הנאשמת אל המתלונן, בתואנת שווא כי אישה מסוימת שעמה הייתה לו בעבר מערכת יחסים, שני שמה, מתכוונת להתלונן נגדו על תקיפה מינית, וכי אם לא יעביר לאותה אישה באמצעותה סכום של 10,000 ₪, יפגע בו עבריין מסוים ממכריה של אותה אישה. המתלונן חשש מדבריה של הנאשמת ומסר לה את הסכום שביקשה.

עוד נטען בכתב האישום כי המתלונן מסר לידי הנאשמת סכומי כסף נוספים בכמה פעימות, לאחר שהנאשמת פנתה אליו פעם אחר פעם באמתלות שונות, תוך שהיא מאיימת כי אם לא יועברו לידיה הסכומים הנדרשים, יהיה חשוף לפגיעה מצדו עבריינים, ובכללם בן זוגה של שני. במסגרת זו העביר המתלונן לנאשמת את הסכומים הבאים: בתאריך 1.10.2015 סך של 15,000 ₪, כעבור מספר ימים סך של 15,000 ₪ במזומן ובתאריך 8.10.2015 סך של 20,000 ₪. בחלק מהמקרים הללו הציגה הנאשמת מצג שווא בפני המתלונן כאילו זה עתה שבה מפגישה עם אותו עבריין ואנשיו, והעמידה פנים כאילו היא בעצמה נסערת ומפוכדת, והכל בכדי לגרום למתלונן להאמין לה ולהעביר לידיה את סכומי הכסף שהוזכרו לעיל.

לפי האמור בכתב האישום, הנאשמת לא הסתפקה בסכומי הכסף שהועברו אליה על ידי המתלונן, ופעם אחת, ביום 25.10.2015, לאחר שתחקרה אותו אודות הכספים המצויים בחשבון הבנק שלו, מסרה לו כי העבריין שנזכר לעיל דרש כי המתלונן יעביר לו סכום של 150,000 ₪ במזומן, פן יבולע לו, והמתלונן שחשש מאיומיה של הנאשמת, משך מחשבון הבנק שלו את הסכום המבוקש, והעבירו לידי הנאשמת במזומן.

כעבור מספר ימים חזרה הנאשמת וביקשה מהמתלון להעביר לידיה בתוך חודש ימים סכום נוסף של 100,000 ₪, שאם לא כן, יפגעו בה העברייני ואנשיו. בתגובה לבקשה זו, הודיע המתלון לנאשמת כי אין ברשותו את הסכום שבקשה, ולאחר מכן ניגש אל תחנת המשטרה בנתיבות והגיש תלונה כנגד הנאשמת.

ב. הראיות - פרשת התביעה

להלן, אסקור בקצרה את הראיות בתיק, תחילה את פרשת התביעה ולאחר מכן את פרשת ההגנה. במסגרת פרשת התביעה העידו 4 עדים, אולם בתחילת סקירת הראיות אפרט תחילה את עדות המתלון, ולאחר מכן אסקור בקצרה את עדויותיהם של שלושת העדים הנוספים שהעידו במסגרת פרשת התביעה.

1. גרסתו של המתלון

לאחר שהמתלון הגיש תלונה במשטרה נגבו ממנו 3 הודעות. בהודעה הראשונה נ/2 שנגבתה בתאריך 5.11.2015, בשעה 13:20, מסר המתלון כי העביר סכומי כסף "לאחר איומים" כלשונו, לנאשמת שאותה הכיר לפני 7 שנים. לדבריו, נוצרה ידידות ביניהם, שנפסקה לאחר מכן, וחודשה כחודשיים וחצי קודם להגשת התלונה, בעקבות שיחה טלפונית של הנאשמת שהתעניינה בשלומה. בעקבות אותה שיחה, הם קבעו להיפגש, והמתלון הגיע לביתה של הנאשמת בנתיבות ברכב של אביו, והם נסעו למושב מבטחים, בו הוא מתגורר ביחד עם הוריו. היה ביניהם אקט מיני, "שכבנו מרצונה גם" (עמ' 1 שו' 9), ולאחר מכן הם היו ביחד עוד כ-4 שעות, והוא החזיר את לביתה בשעה 05:30, ומאז החלה מערכת יחסים בין השניים, שבאה לידי ביטוי בשיחות טלפוניות, ובמפגשים אחדים בביתה של הנאשמת, שלא כללו קשר מיני.

בהמשך ההודעה, ציין המתלון כי באחת הפעמים שבהם נפגש עם הנאשמת, היא ביקשה ממנו הלוואה של 4,500 ₪, והוא נתן לה את הסכום שבקשה מחשבון הבנק שלו. המתלון הוסיף כי שבוע קודם לכן, במהלך פגישה שלו עם הנאשמת ברכבו, היא שוחחה אתו על הקשר בינו ובין אחת בשם שני, ומסרה לו כי חברה של שני מסרה לה ששני רוצה להגיש נגדו תלונה במשטרה, אלא אם יעביר אליה סכום של 10,000 ₪. המתלון אכן מסר לנאשמת את סכום המבוקש, שאותו לקח מסכום כסף שהיה שייך לאחיו ניסים, שהיה מונח בארון בבית הוריו (עמ' 2 שו' 32), ומאז החלה לטענתו מסכת של סחיטה באיומים מצד הנאשמת. המתלון ציין עוד כי לא שוחח עם שני על הנושא (עמ' 2 שו' 24 - 26), אולם כשלושה חודשים לפני השיחה עם הנאשמת, התקשרה אליו שני, התעניינה בשלומה, ואמרה לו שהיא רוצה להחזיר לו סכום כסף שנתן לה בעבר.

בהמשך ההודעה מתאר המתלון עוד כמה פעמים שבהם מסר סכומי כסף נוספים לנאשמת, בנוסף לפעם הראשונה שתוארה לעיל. בפעם השנייה, כשבוע לאחר שמסר את הסכום הראשון, התקשרה אליו הנאשמת ואמרה לו שמאחורי שני יש "גוף אפור ואולי דומראני" כלשונו (עמ' 2 שו' 28), ועליו להעביר סכום כסף נוסף בסך 15,000 ₪. בעקבות שיחה זו הוא משך מחשבונו 20,000 ₪, שמתוכם העביר לנאשמת 15,000 ₪, ואת היתרה הותיר ברשותו. בפעם השלישית הנאשמת שוב הודיעה לו שהגורם העברייני הודיע לה באיומים שצריך להביא לו עוד כסף והוא הביא לה 15,000 ₪ שגם אותם משך מחשבונו.

בפעם הרביעית פנתה הנאשמת אל המתלון ומסרה לו שאותו גורם עברייני קשור לשוק האפור ורוצה ממנו עוד כסף, והיא שאלה אותו כמה כסף יש לו בבנק. לדבריו, מרוב פחד הוא השיב כי יש לו 150,000 ₪, וכעבור יומיים היא התקשר אליו שוב ובקשה כי ימשיך את הכסף, וכך אכן עשה, ואף הציג אישור של הבנק מיום 25.10.2015, על משיכת סכום זה מחשבונו. המתלון ציין כי מדובר בכסף שחסך מהשכר שהוא מקבל מחברת סיעוד בשל טיפול באביו הסיעודי - 2,200 ₪ בחודש, אולם הוסיף כי 8 חודשים קודם לכן, אביו נתן לו 150,000 ₪ במתנה (עמ' 2 שו' 39).

בהמשך דבריו, ציין המתלון כי שבוע לאחר מכן, הנאשמת התקשרה אליו שוב ואמרה לו שהעברין דורש ממנו עוד 100,000 ₪, והוא דורש לקבל את זה בתוך חודש. כשהשיב לו כי אין לו כסף, אמרה לו כי יהיה בבעיה ופושעים יבואו לביתו, ובשלב זה הוא שיתף את אחיו הגדול פנחס בכל סיפור הסחיטה, ושניהם ביחד עם אח נוסף, הגיעו למשטרה להגיש תלונה.

בהמשך ההודעה סיפר המתלון על היכרותו עם שני וציין כי היא התקשרה אליו לפני כשנה, וטענה כי קבלה את המספר מחברת הוט. לאחר שבוע שבו שוחחו טלפונית, היא בקשה ממנו 10,000 ₪ בתואנה שאמה צריכה לעבור ניתוח, והוא הגיע לביתה ונתן לה מחשבונו את הסכום שבקשה. כשנשאל אם איימה עליו השיב: "לא איום. אבל דרשה בכוח". המתלון ציין עוד כי מסר לשני בסך הכול 25,000 ₪ ב-3 הזדמנויות שונות "באמצע צוק איתן", כשבפעם השלישית שבה מסר לה 10,000 ₪, הוא פעל תחת איומים של שני שהיא תעביר את פרטיו לעבריינים שיבואו אליו (עמ' 3 שו' 67).

כשנשאל מדוע לא התלון במשטרה, השיב כי היה מודיע למשטרה אם היא הייתה מתלוננת נגדו, והוסיף כי היה בינו ובין שני מגע פיזי מסוים, אולי חיבוק ולא מעבר לזה, ולדעתו יש קשר בין הנאשמת ובין שני, ושתייהן "עושות עליו קומבינה" כלשונו (עמ' 3 שו' 89). בסיום ההודעה ציין העד כי אינו סובל ממוגבלות, למד בבית ספר רגיל עד כיתה י"ב, זיהה את הנאשמת ואת שני בתמונות שהוצגו בפניו, והביע הסכמה לעימות עם שתייהן.

האמרה השנייה נ/1 נגבתה מהמתלון 5 ימים לאחר שנמסרה ההודעה הראשונה, ביום 10.11.2015 בשעה 16:33, ובה המתלון נחקר תחת אזהרה, כמי שחשוד בבעילה שלא בהסכמה חופשית ומעשה מגונה באדם. נטען כלפיו כי קיים יחסים עם הנאשמת שלא בהסכמתה החופשית, אולם המתלון הכחיש זאת מכל וכל, וטען בתוקף כי המגע המיני שהתקיים בינו ובין הנאשמת שנזכר בהודעה הראשונה שלו, כאשר הוא הביא אותה לבית הוריו שבו התגורר לאחר השיחה שבה היא חידשה את הקשר ביניהם, נעשה בהסכמתה המלאה, לאחר שהיא אמרה לו כי היא אוהבת אותו וחושקת בו. המתלון תיאר כיצד התפשטו שניהם בו זמנית, והוא אף השתמש בקונדום בעת המגע המיני שנמשך כרבע שעה, במרפסת הסגורה בבית הוריו, שאותה נעל קודם לכן כדי שאף אחד לא ייכנס בטעות.

המתלון טען עוד כי הנאשמת והחבר שלה חברו יחד בכדי לעקוץ אותו, וכשנשאל אם נגע בנאשמת בביתה בניגוד לרצונה, השיב כי הכול היה מרצונה, והיא עשתה את הדברים בכדי שיימשך אליה והיא תקבל כסף ממנו, "היא עקצה אותי" כלשונו. בסוף האמרה הוסיף: "הכול מרצונה זה לא בכוונה. היא קבלה 70,000 ₪ לפני. היא רצתה את זה ולא התנגדה. לא היה אונס. היא שלחה ידיים אלי" (עמ' 3 שו' 49). לאחר גביית האמרה, בשעה 17:20, נערך עימות בין המתלון ובין הנאשמת, ובו חזר המתלון על טענתו כי מסר לנאשמת כסף רב - 200,000 ₪ ב-4 פעימות, ועשה זאת

מפני שפחד מאיומים שלה כי עבריינים יפגעו בו.

בהמשך העימות, עומתה הנאשמת עם טענותיו של המתלונן וטענה כי הכול שקר וכי לא קבלה ממנו מאומה. לדבריה, היא הסכימה לבוא לביתו של המתלונן כדי לבדוק כיצד ניתן לסייע לו בטיפול באביו שהוא קטוע רגל, אולם כשהגיעו לבית הוא נעל אותה במרפסת, ולבסוף הפשיט אותה ותקף אותה מינית, בעוד היא קופאת במקומה ולא זזה, ורק לקראת בוקר, בתחנונים הוא החזיר אותה לביתה (דו"ח עימות נ/3, עמ' 3 שו' 44). כשהמתלונן עומת עם טענותיה הוא שב והכחיש, וטען כי הכול היה מרצונה ובהסכמתה. לקראת סוף העימות שאל אותה המתלונן היכן הכסף שנתן, והיא השיבה כי אינה יודעת עם מי הוא נכנס לבעיה, ואילו הוא שב על גרסתו כי נתן לה נתן לה כסף לאחר שאיימה עליו כי עבריינים יפגעו בו אם לא יעשה כן.

האמרה השלישית נ/3 נגבתה מהמתלונן למחרת היום, בתאריך 12.11.2015 בשעה 10:59, ובה נכחה ראש מחלקת חקירות מיוחדות וילדים, גב' לאה חודדי, וזאת בשל החשש של החוקרים כי המתלונן לוקה בשכלו. המתלונן ציין כי הנאשמת מסרה לו שמאחורי דרישותיה עומד עבריו, שזהותו אינה ידועה לה אך כך סיפרה לה שני (עמ' 2 שו' 6). המתלונן ציין באמרה זו כי לאחר שמסר כסף לנאשמת, היא אמרה לו שהיא מוסרת את זה לנהג מונית, בכדי שיעביר את הכסף לעבריו, ובשתי הזדמנויות היא חזרה מהמפגש עם נהג המונית כשהיא פוחדת ומזיעה.

המתלונן ציין עוד כי הכיר את הנאשמת דרך אורטל, דודתה של נאשמת, שאותה הכיר 7 שנים קודם לכן כשנתן לה טרמפ ברכבו, ואורטל הכירה לו גם את שני. לדבריו, 8 חודשים קודם לכן, נתן לשני 1,600 ₪ לבקשתה, לאחר שהיא אמרה לו שהיא אוהבת אותו ורוצה להיות בת זוגו, וכעבור כמה חודשים נתן לה 25,000 ₪ ב-3 פעימות, שהשתיים הראשונות היו מרצון, ואילו הפעימה השלישית שבה נתן 10,000 ₪ הייתה תחת איומים של עבריינים (עמ' 3 שו' 62).

המתלונן אישר כי מסר לשני כספים מתוך מחשבה כי היא תהפוך להיות בת זוגתו, ואישר כי מסר לנאשמת כספים עבור שני מתוך חשש כי זו תתלונן עליו במשטרה. לדבריו העדיף לשלם כי פחד מהתלונה, אולם לא ידע להסביר על מה תתלונן עליו (עמ' 4 שו' 87). המתלונן אישר כי העביר לידה של שני 5,000 ₪ לצורך קניית חדר שינה כי שכנעה אותו בטענה שיהיו זוג, ולבסוף כשהצפייה לא התממשה, דרש ממנה להתייחס לכסף שהעביר לה כהלוואה ולהחזיר לו כל חודש 300 ₪, אולם היא לא החזירה לו את הכסף. לדבריו שני לא ידעה על המוגבלות שלו, וניצלה את טוב לבו.

בהמשך נשאל המתלונן על הכספים שלדבריו מסר לנאשמת, וטען כי בפעם הרביעית שבקשה כסף, איימה עליו שיטפלו בו אם לא יביא את הכסף, וכשנשאל למה יטפלו בו השיב כי לא עשה דבר. המתלונן ציין כי לדעתו החבר שלה קשור לזה: "הם עשו נערת פיתוי והוא עומד מאחורי כל הביום הזה... בטוח יש פי שיתוף פעולה. יש לי חשד כבד" (עמ' 6 שו' 161), והוסיף כי היה בביתה של הנאשמת 7 פעמים וכי בבית יש מקרר ישן, והנאשמת אף אמרה לו כי יש חוב של 90,000 ₪ להוצאה לפועל, בגלל הגרוש שלה, והיא זקוקה ל-30,000 ₪ לשפץ את הבית (עמ' 7 שו' 211).

בהמשך נשאל המתלונן אם יכול להיות שמסר את הכסף למישהו אחר, והשיב כי נתן אותו לנאשמת, וטען כי אם היא מכחישה היא שקרנית, והוא מוכן להתעמת אתה. המתלונן הוסיף כי הוא חושד גם באורטל, שגם אתה היה בקשר, ואף

היה מגע מיני ביניהם מרצונה, ומידי פעם הוא נתן לה סכומי כסף לא גדולים (עמ' 8 שו' 253).

המתלון העיד בפני בית המשפט בשני מועדים: החקירה הראשית הייתה ביום 20.6.2016, ואילו החקירה הנגדית כמה חודשים לאחר מכן, ביום 26.10.2016. ואשר כי הכיר את הנאשמת דרך דודתה לפני 7 שנים. העד אישר כי הנאשמת חידשה את הקשר אתו, והתקשרה אליו לאחר שנים שלא היו בקשר, ולאחר אותה שיחה הוא אסף את הנאשמת לביתו במושב, השניים נכנסו למרפסת הסגורה בבית הוריו וקיימו מגע מיני, וכעבור זמן קצר החזיר את הנאשמת לביתה. המתלון העיד כי כעבור שבוע בערך הנאשמת התקשרה אליו, וטענה כי שני רוצה להתלון נגדו במשטרה על רקע מגע מיני שהיה ביניהם בעבר. המתלון העיד כי איום על ידי הנאשמת, כשהם נמצאים ברכב, באופן שאם לא ידאג לשלם את הסכומים הנדרשים יהיה בבעיה עם העברין. המתלון אישר כי הביא את הכסף מביתו כבר באותו היום, כעבור חצי שעה (עמ' 82, שו' 26).

המתלון כי באחת הפעמים, הנאשמת מסרה את הכסף שהעביר לה לנהג מונית שהיה אמור להעביר את הכסף ליעדו, ותיאר את מצבה הנפשי של הנאשמת לאחר חזרתה: "היא באה ככה, ואי איזו עייפות, ואי פחדתי, אני מתה מזה" (עמ' 83, שו' 26). העד ציין כי המתלוננת הפעילה איומים ולחץ ובפעם שהעביר לידיה 20 אלף ₪ הגיע אליה הביתה, וכך גם בפעם בה העביר לנאשמת סך של 150,000 ₪ (עמ' 85, שו' 1-4), ואשר כי חשש לפנות למשטרה.

המתלון אישר בעדותו, כי לאחר שהעביר לידיה של הנאשמת סך של 150,000 ₪ חזר לביתו וכעבור מספר ימים חייגה אליו הנאשמת וביקשה סכום נוסף של כסף, המתלון סיפר לאחיו "סיפרת לאח שלך שמעון?...". "איך הוא היה, וואלק הוא, הוא מה זה היה, כמו שבן אדם, לא יודע. חללית לשמיים. הוא היה מה זה... איך אומרים, איך אני יגיד לך את זה, איזה מילה. הוא היה כמו... הוא היה על גחלים" (עמ' 92, שו' 6 - 8). כן אישר המתלון כי הכיר את שני, השניים נפגשו מספר פעמים, והמתלון העביר לידיה סכומי כסף שבקשה, אולם הוא טעה בכך, וביקש ממנה שתחזיר את הכסף שנתן לה, והיא לא החזירה מאומה. ראוי לציין כי במהלך עדותו העד היה נסער, ולעיתים אף פרץ בבכי (עמ' 88 שו' 4 - 8).

בחקירה הנגדית המתלון חזר ואשר דברים שמסר קודם לכן. בין היתר טען כי שני איימה עליו שאם לא יביא לה את הכסף שבקשה, היא תפנה לעבריינים ומשפחות פשע, אולם היא לא הזכירה שמות (פרוטוקול מיום 26.10.2016, עמ' 109). המתלון התקשה להסביר מדוע לא פנה למשטרה לאחר האיומים של שני, ובהמשך החקירה הנגדית בלט הקושי של המתלון להתרכז בשאלות ולהשיב באופן מסודר על השאלות שנשאל (ראו למשל עמ' 111, שו' 12, עמ' 113, שו' 4, עמ' 123, שו' 20 ואילך ועוד).

2. עדותו של אלעד (להלן: אלעד) - חוקר משטרה

בחקירה ראשית ציין אלעד כי חקר את הנאשמת, את המתלון וערך עימות בינה לבין המתלון. אלעד העיד בחקירתו הראשית, כי חקירתו של המתלון הוקלטה על רקע התרשמותו של צוות החקירה כי המתלון מתקשה לתחום את דבריו, קופץ מנושא לנושא, וזו הסיבה בגינה הגיעה לאלעד (חוקרת מיוחדת) להיות נוכחת בחקירה מיום 12.11.2015 (פרוטוקול מיום 20.6.2016, עמ' 10 - 11, שו' 1 - 3, 30 - 32).

במסגרת חקירתו הנגדית העיד אלעד כי באמצע עדותו של המתלון הבינו כי הוא זקוק לעזרה, אולם חקירתו הראשונה התנהלה בדרך הרגילה, ולא ראה צורך לעצור את החקירה (עמ' 13, שו' 18) ובהמשך ציין כי אפשר לקחת ממנו עדות מסודרת ולהביא אותו פעם נוספת בכדי לקבל הבהרות (שם, שו' 22).

העד אישר עוד כי היה דין ודברים בין הצוות ביחס למצבו של המתלון אך למיטב זכרונו לא נרשמו מזכרים בעניין.

העד אישר כי הצוות הבין כי מדובר במתלון בעל לקות כלשהי, פנה ללאה, אך זו מסרה שזה לא נוגע אליה (עמ' 18, שו' 4), ואישר שאין לו תשובה מדוע חקירתו של המתלון המשיכה כרגיל על אף הידיעה כי מדובר באדם שאינו ככל האדם ויש לו בעיה, גם אם קשה להגדיר אותה: "אני לא יודע במה הוא לוקה. אני יכול להגיד לך שאתה תדבר איתו, אם אתה תדבר איתו אתה תראה שזה לא הבן אדם שכמוני כמוך שאפשר לדבר איתו. הוא מדבר מהר, הוא עולה בטון שלו, יורד בטון שלו... המשפחה אמרו שיש איזו מחלה כלשהי ברקע" ... (עמ' 20, שו' 32 ואילך).

העד אישר בחקירתו הנגדית כי מבחינתו המסמכים אותם הציג המתלון אודות משיכות הכספים היוו חיזוק לדבריו של המתלון (עמ' 24, שורות 23 - 24). העד אישר כי נבדקו חשבונות הבנק של הנאשמת ובתה, אך לא מצאו מאומה (עמ' 26, שו' 5 - 10), ואישר גם כי המתלון מנהל חשבון נוסף של אביו, אך לא בדקו האם הכספים הועברו לאב (עמ' 26, שו' 18 - 21), וכן לא נבדקה האפשרות כי הכספים הועברו לאחד מבני משפחתו (עמ' 26, שו' 26 - 27).

העד אישר עוד כי קיים פער בין מה שהוציא המתלון מהבנק ובין מה שנטען כי הועבר לנאשמת, להערכתו סכום שבין 20 - 40 אלף ₪ (עמ' 30, שו' 24), ואישר גם כי אביו של המתלון לא נחקר ולא נשאל האם העביר למתלון סך של 150,000 ₪ כדבריו של המתלון, ולא ידע להסביר מדוע (עמ' 37, שו' 19). העד ציין בסוף עדותו כי לאחר התייעצות עם הפרקליטות, הוחלט שלא לעצור את המתלון בגין בעילת הנאשמת, ואישר כי מסר למתלון כי אין כוונה לעצור אותו, מכיוון שהיה לחוץ (עמ' 41 שו' 4).

3. עדותה של לאה דנינו חודדי

העדה אישרה כי היא משמשת כרכזת חקירות ילדים ואוכלוסייה מיוחדת בעלת צרכים מיוחדים במחוז דרום. העדה ציינה כי המתלון אינו נכלל במסגרת האוכלוסייה שאמורה להיחקר על ידה (עמ' 48, שו' 15) מכיוון שהוא לא אובחן מעולם, ואולם היא נכחה בחקירתו על מנת לשאול את השאלות בצורה פשוטה יותר, פחות מורכבת. כמו כן, אישרה העדה שהיא התבקשה לסייע למשטרת ישראל בחקירתו של המתלון, אך לא הגישה שום מסמך מכיוון שזה לא היה בתחום סמכותה. העדה אישרה כי המתלון אינו כמו כל אדם בגילו באוכלוסייה הרגילה, נראה חריג (עמ' 54, - שו' 15), וציינה כי הביעה תמיהה בפני אחיו של המתלון איך העבירו לידי את האחריות לטפל בענייניו של אביו (עמ' 55, שו' 1).

4. עדותו של ניסים אחיו של המתלון

העד אישר בעדותו מיום 20.6.2016 כי הוא הגיע יחד עם המתלון לתחנת המשטרה לאחר שהמתלון סיפר לו

שמאיימים עליו אנשים מפורסמים מהעולם התחתון (עמוד 61, שורות 32-30). העד אישר כי המתלון היה נעלם לעיתים קרובות, ומרוב פחד רץ לחשבון הבנק "מוציא להם מעטפות ... והיה לי גם כסף והוא נעלם לי" (עמ' 62, שו' 6 - 9). העד אישר כי המתלון מסר לו שסוחטים אותו ושהוא מסר את כספיו שלו ואת של אחיו וכן אישר כי המתלון היו כספים שנתן לו אביו.

בהמשך עדותו אישר העד כי המתלון נטל את כספיו בסך 11,500 ₪ שהיו בארון, ויכול להיות שהוא לקח ובזבז. העד אישר כי המתלון אינו לוקה מבחינה נפשית ושכלית, אישר כי הסחיטות כלפי המתלון החלו בחודשי הקיץ, אישר ששני סיפרה לו בטלפון שהמתלון פינק אותה והיא רוצה להתחתן אתו ולהביא לו ילד, וכי הוא נתן לה 17,000 ₪. העד ציין כי המתלון הוא חסר ישע וזקוק לטיפול.

ג. פרשת ההגנה

1. גרסתה של הנאשמת

בחקירתה הראשונה של הנאשמת במשטרה, ביום 10.11.2015 בשעה 14:18 ציינה הנאשמת כי היא מתגוררת בדירת עמיגור בנתיבות עם בתה, שני נכדיה ובן זוגה, ומתפרנסת מהשלמת הכנסה. היא ציינה עוד כי היא שקועה בחובות, ויש נגדה תיק בהוצאה לפועל, והכחישה כי קיבלה סכומי כסף מהמתלון, ואף הביעה הסכמה לבדיקת חשבון הבנק שלה, שלדבריה יש עליו עיקול ולכן נכנסים אליו רק דמי ביטוח לאומי שלא ניתנים לעיקול.

הנאשמת אישרה כי היא מכירה את המתלון, וטענה כי ההיכרות ביניהם נוצרה לפני כ-5 שנים באמצעות אורטל, בת של חברתה שיצאה אותו, וכי לאחרונה גילתה באקראי את מספר הטלפון שלו בטלפון הנייד שלה, והתקשרה להתעניין בשלומה. היא הסכימה שיבוא לביתה, והם שוחחו ברכבו, ולאחר מכן במשך ימים אחדים שוחחו בטלפון, וכעבור יומיים - שלושה הוא בא לביתה ולקח אותה לביתו במבטחים, לדבריה בכדי לראות את אביו החולה, בכדי שתדריך אותו כיצד לטפל בו (עמ' 3, שו' 52).

הנאשמת ציינה כי כשהגיעו לבית הוריו שבו גם הוא מתגורר, הוא נכנס לבית דרך המרפסת, והתנהג כלפיה בגסות, ועשה בה "דברים לא יפים" כלשונה, למרות התנגדותה. הנאשמת סירבה לפרט את מעשיו, וטענה כי אינה רוצה שכן זוגה ומשפחתה יידעו על כך, ואף פרצה בבכי במהלך החקירה (עמ' 4 שו' 99). לבסוף סיפרה כי לאחר פעמים אחדות שבהן יצא ונכנס למרפסת, כשבכל יציאה הקפיד לנעול אותה, הוא נכנס למרפסת והחל להתפשט, הפיל אותה על הספה, הפשיט אותה בכוח וקיים אתה יחסי מין מלאים, כשהיא קפואה ואינה יכולה לעשות כלום (עמ' 4 שו' 111 ואילך). הנאשמת ציינה כי לא רצתה לדבר על המקרה עם אף אחד, ולכן גם לא התלוננה במשטרה. לדבריה, לאחר מכן, המתלון הגיע לביתה פעמים אחדות, באמתלה כי הוא רוצה לראות כיצד היא מטפלת באביה, היה מנסה לגעת בה בלא הסכמתה והיא הביעה התנגדותה לכך (עמ' 5, שו' 141).

הנאשמת אישרה כי המתלון הלווה לה סך של 3000 ₪ בשתי פעימות לצורך טיפולי שיניים, על רקע מצבה הכלכלי

הקשה, והיא מתכוונת להחזיר לו את ההלוואה בתשלומים. היא הכחישה כי איימה עליו באמצעות שמם של גורמים עבריינים, וציינה כי אמרה לו שלא יתקרב אליה, כי אחרת היא תפנה למשטרה (עמ' 6, שו' 164), אולם הוסיפה כי היא מרחמת עליו. לדבריה, המתלון סיפר לה שהוא יוצא עם אחת בשם שני, שאמרה לו שהיא שומרת נגיעה, אולם רוצה להביא אותו ילד בלא נישואים, ורק בשלב מאוחר יותר גילתה שמדובר בשני פרץ שמוכרת לה, בהיותה חברה של בתה בת אל.

הנאשמת הכחישה בתוקף כי קשרה קשר עם שני לסחוט את המתלון, והכחישה גם כי קבלה כסף כלשהו מהמתלון, חוץ מההלוואה של 3,000 ₪ שנזכרה לעיל. הנאשמת ציינה כי ההתכתבויות שיש בטלפון שלה עם המתלון, היו לפני אירוע התקיפה, והביעה הסכמתה לפולגרף וגם לעריכת עימות עם המתלון.

בחקירתה השנייה ת/2 של הנאשמת בתאריך 12.11.2015 בשעה 17:09, חזרה הנאשמת והכחישה כי קיבלה סכומי כסף מהמתלון למעט 3000 ₪ לצורך טיפולי שיניים, והוסיפה כי נמנעה מהגשת תלונה נגד המתלון מפני שראתה מה קורה למי שמגישה תלונה, וזה לא מתאים בשל היותה אישה וסבתא לנכדים (עמ' 2, שו' 11). הנאשמת ציינה כי לא שוחחה עם שני בטלפון, אולם היו לה שיחות רבות עם המתלון, שנהג להתקשר אליה פעמים רבות ולדבר אתה על אביו (עמ' 3, שו' 68).

הנאשמת ציינה כי אורטל היא חברה טובה של בתה ובת בית אצלה, ופעם אחת היא התקשרה ומסרה לה כי המתלון טען בפניה שהיא ושני לקחו ממנו כספים. לדבריה, במהלך השיחה, לאחר שהנאשמת הכחישה את טענותיו של המתלון, אורטל העלתה אותו בשיחת ועידה, והוא לא עמד על טענתו (עמ' 3, שו' 50). בהמשך האמרה עומתה הנאשמת עם גרסתו של הנאשם כי נתן לה סכומי כסף גבוהים כי פחד מהאיומים שלה, והיא הכחישה את טענותיו מכל וכל. כשנשאלה מדוע הוא טוען כך כלפיה, השיבה כי אולי הוא נכנס ללחץ, כששמע ממנה שאולי תגיש תלונה נגדו. כל והכחישה ציינה כי אורטל בוחבט הינה חברה טובה של בתה אורטל משדרות. בסוף האמרה היא נשאלה היכן הכסף, והשיבה כי אין לה כסף, וכי היא שקועה בחובות, יש נגדה תיק בהוצאה לפועל וחשבון הבנק שלה מעוקל.

בעדותה בבית המשפט, שבה הנאשמת וחזרה על הדברים שמסרה בחקירתה במשטרה, שנרשמו בשתי האמרות שנגבו ממנה, ובין היתר תיארה את הדלות הרבה שבה היא מתגוררת עם ילדיה (פרוטוקול מיום 1.2.2017, עמ' 202, שו' 16 ואילך), תיארה כיצד נאנסה ע"י המתלון, טענה כי לא היה אקט מיני נוסף בינה ובין המתלון, ותיארה גם את ההשפעה הקשה של האירוע על חייה, שבעקבותיו לא יכלה לשאת את האפשרות להיות במיטה עם גבר, ולכן נפרדה מבן זוגה, לאחר 14 שנים של זוגיות (עמ' 206, שו' 15).

בהמשך העדות אישרה הנאשמת דברים שמסרה באמרותיה אודות היכרותה עם שני, ומודעותה לקשר שהיה בין שני ובין המתלון, אולם ציינה כי שני היא בגיל של ילדיה, והיא לא ניהלה אתה שיחות על הקשר שלה עם המתלון (עמ' 209, שו' 19). הנאשמת אישרה את שיחת הוועידה שהייתה לה עם אורטל ועם המתלון, שבה המתלון למעשה חזר בו מהטענה שהיא חייבת לו כסף (עמ' 208, שו' 14 - 19), והוסיפה כי אף פעם לא קבלה מאף אחד סכום של 100,000 ₪, ומעולם לא החזיקה סכום כזה בידה. כשנשאלה מדוע המתלון העליל עליה שהיא סוחטת אותו, השיבה שאולי בגלל שאימה עליו שאם לא יעזוב אותה, היא תגיש תלונה נגדו על האונס.

בסוף החקירה הראשית היא נשאלה מדוע לא התלוננה במשטרה, והשיבה כי לא רצתה לפגוע במשפחתה ובילדיה, והעדיפה להישאר פגועה פיזית ונפשית ולהגן על משפחתה. כשנשאלה מדוע הוסיפה להיפגש אתו לאחר האירוע, השיבה כי הוא היה מגיע אליה ביוזמתו, והיא ריחמה עליו כי ידעה על כל הקשיים שיש לו בביתו.

בחקירה הנגדית נותרה הנאשמת עקבית בגרסתה, חזרה על דברים שאמרה בחקירה ראשית למרות חקירה צולבת שעברה, והכחישה בתוקף כי ניצלה את חולשותיו של המתלון בכדי לסחוט אותו (עמ' 240, שו' 24). לדבריה בקשה לעזור לו לטפל בהוריו, ופעם אחת אף הביאה אותו לבית הוריה, בכדי שיראה כיצד מטפלים בני משפחתה בהוריה הקשישים, והוא הגיב בבכי ובקנאה (עמ' 241, שו' 11). בחקירה החוזרת ציינה הנאשמת כי יש לה רקע בטיפול בקשישים, בגלל שעבדה בעבר בטיפול באנשים מבוגרים בקיבוץ בארי.

2. עדותה של אורטל בוחבוט

אורטל מסרה הודעה במשטרה ביום 12.11.2015, שהוגשה וסומנה נ/8, ובתחילת ההודעה תיראה כיצד הכירה את הנאשם, 5 - 6 שנים קודם לכן, כאשר לקח אותה כטרמפיסטית ברכבו, ומאז החל ביניהם קשר זוגי שנמשך כחצי שנה (עמ' 1, שו' 7), ולאחר מכן נשמר ביניהם קשר טלפוני מעת לעת. לדבריה, המתלון ביקש ממנה להכיר לו מישהי, ובאמצעותה הוא הכיר גם את הנאשמת, וגם את שני פרץ שאותה הכירה דרך חברים משותפים. העדה ציינה כי לא הייתה אף פעם בביתו, ולא פגשה את הוריו, אולם הוא היה מגיע אליה, ובכל פעם היה נותן לה 200 - 300 ₪ והוא רצה להכיר מישהי לנישואים.

העדה ציינה כי ביום 2.1.2015 (כך נרשם, כנראה בטעות, בעמ' 2, שו' 19, אולם התאריך שגוי על פניו וכנראה צריך להיות 2.11.2015), התקשר אליה המתלון וסיפר לה כי עקצו אותו ב-100,000 ₪, כאשר 30,000 ₪ הוא נתן לשני, ו-70,000 ₪ הוא נתן לנאשמת, והוא שב ואישר סכומים אלה גם לאחר שהעדה ביקשה ממנו לוודא את דבריו. לדבריה, לאחר השיחה אתו שני התקשרה אליה וסיפרה לה כי המתלון התלון שאימה עליו, והיא הכחישה זאת וטענה כי כל מה שנתן לה היה בהסכמה. לאחר מכן היא התקשרה לנאשמת אודות שיחתה עם המתלון, ולאחר מכן קיימה שיחת ועידה עם המתלון, כשהנאשמת מאזינה לה, בלא ידיעת המתלון. בהמשך היא ניסתה לברר את העובדות בשיחה משותפת בינה ובין הנאשמת והמתלון, אולם הדבר לא יצא לפועל (עמ' 3, שו' 70).

העדה ציינה כי היא גרושה בלא ילדים, מתפרנסת מעבודה במשק בית ומקצבה של הביטוח הלאומי, ויש לה חובות בהוצאה לפועל. היא הכחישה כל קשר לסכומים שהמתלון טען כי נסחטו ממנו, וטענה כי הוא חבר שלה והיא מרחמת עליו (עמ' 4, שו' 100). כשהוצגו בפניה תדפיסי הבנק של המתלון אשר מוכיחים הוצאת כספים מעל 150,000 ₪, שלדבריו ניתנו לנאשמת, היא שבה וטענה כי לה הוא אמר שנתן לנאשמת רק 70,000 ₪, והוסיפה כי זה לא נראה לה סביר, מפני שהנאשמת מתגוררת בתנאים מאוד קשים, ואילו היה לה כסף היה משפרת את תנאי מגוריה (שם, עמ' 108).

בעדותה בבית המשפט ציינה העדה כי הכירה את המתלון לפני 4 - 5 שנים בעת שחזרה אתו בטרמפ, וכי הייתה בקשר זוגי אתו במשך 3-4 שנים, שכלל גם מגע מיני בהסכמה. לדבריה, במהלך הקשר הזוגי עם המתלון היא הבחינה במשהו מוזר בהתנהלותו בכך שלמרות היותו בן 40 + הרבה לומר, שאביו אינו מרשה לו לצאת מהבית. העדה ציינה עוד שהמתלון סיפר לה שהוריו אינם מדברים ביניהם, ומי שיצליח להשלים ביניהם יקבל 10,000 ₪. כמו כן הוא ביקש כי תכיר לו בחורות ובתמורה ישלם לה כסף, ולדבריה הכול התחיל והסתיים אצל המתלון בכסף. העדה כי המתלון מיעט בהוצאת כספים, וגם בפעמים שהיה משאיר לה 100 ₪ היה "בוכה עליהם". לכן, קשה לה להאמין שנתן למישהו סכומים כה גבוהים של כסף.

העדה ציינה כי המתלון חשש אף להוציא כסף לצורך דלק, "הוא היה מפחד שאבא שלו יראה שחסר לו משהו. הוא תמיד היה צריך לדעת שהוא, יצא עם 500, חוזר עם ה-500", ולמרות זאת מידי פעם היה נותן לה סכומי כסף בסך 100 - 200 ₪, ומסייע לה בהזדמנויות שונות. העדה ציינה עוד כי היא והמתלון לא באמת נפרדו אלא שביום אחד בהיר המתלון נעלם, והוסיפה כי בכל פעם שהיה איתה בחברת חברותיה היה מבקש ממנה להכיר את חברותיה (עמ' 245, שו' 14). פעם אחת באה עם המתלון לביתה של הנאשמת, ובקשה לשמוע את דעתה עליו, והבינה כי המתלון מגלה עניין בנאשמת, "הוא נדלק על מלי" כלשונה, אולם היא אמרה לו שירד מזה כי היא כבר סבתא עם נכדים, וזה לא מתאים.

העדה ציינה כי שיחתו של המתלון אליה, במסגרתה, סיפר לה שאיימו עליו והוא נתן לשני ולנאשמת סכומי כסף גבוהים הייתה מוזרה לה, שכן "אתה על 100 שקל בכית. כאילו איך לתת סכומים. זה לא היה נראה לי הגיוני. ממש הזוי" (עמוד 245, שו' 33). לאחר השיחה עם המתלון שבה טען כי העביר לנאשמת סכומי כסף גדולים בגלל איומים, התקשרה העדה למתלוננת וסיפרה לה את טענותיו של המתלוננת, והנאשמת הופתעה מהשיחה ולא הבינה כלל במה מדובר. בהמשך ביצעה העדה שיחת ועידה עם המתלון, כשהנאשמת מאזינה לה. העדה שאלה את המתלון מה נתן לנאשמת, והוא התבלבל בתשובה: "הוא אמר לי - 70 אלף שקל. אה, לא, לא. ואז הוא התחיל כולו.... ולהתבלבל, ולא הבנתי מה הוא רוצה" (עמ' 247, שו' 11 - 12).

בהמשך נשאלה העדה על קשריה עם שני, והשיבה כי היא אכן הכירה בין שני ובין המתלון, אולם כיום אין לה קשר אתה כי היא נוכלת מפני ששיקרה למתלון שאמא שלה חולת סרטן בכדי להוציא ממנו כספים, ומחברותיה שמעה שהוא קנה לה מקרר וחדר שינה. כשהנאשמת נעצרה, שני שלחה לה הודעה בפייסבוק, וסיפרה לה שהמתלון מאשים אותה ואת הנאשמת שהן גנבו ממנו כסף. העדה ציינה כי המתלון חיזר אחרי הנאשמת ורצה להיות אתה בקשר זוגי (עמ' 250, שו' 1), והוסיפה שהנאשמת חייה בתת תנאים, שירותים שבורים, טלוויזיה שהיא לא טלוויזיה, אין תנאים בבית הזה, אסלה שבורה והבית נראה מוזנח. לכן גרסתו של המתלון ולפיה העביר לנאשמת כספים אינה נשמעת לה הגיונית, למעט סכום של 3,000 ₪ שהעביר לנאשמת בכדי לעזור לה לצורך טיפולי שיניים.

בחקירה הנגדית ציינה העדה כי ההתכתבות בינה לבין הנאשמת לעניין רצונה להתחתן עם המתלון הייתה בהומור, והיא הייתה בהלם שהנאשמת והמתלון הגיעו לשיחה על חתונה, וציינה כי עוד לפני כן שאל אותה המתלון איך היא תקבל הצעת נישואין שלו לנאשמת, אולם לדעתה הנאשמת מעולם לא הייתה מסכימה לכך (עמ' 252, שו' 20 - 22).

3. עדותו של אלי בר ששת - בן זוגה של הנאשמת

אלי היה בן זוגה של הנאשמת מזה 14 שנה, בעבר התגורר עם הנאשמת באופן קבוע. בהודעתו במשטרה נ/7 מסר כי מתפרנס מקצבת נכות ועבודות מזדמנות בהרכבת פרגולות, מסר כי לא שם לב לשינוי בהתנהגותה של הנאשמת, אולם שנתיים קודם לכן אביו נהיה חולה, ומאז הוא נפגש פחות עם הנאשמת. העד מכיר את אורטל כחברתה של הנאשמת, מסר כי הוא והנאשמת מרבים לריב, אך גם במצב זה, הנאשמת נוהגת לחייג אליו ולספר לו שאין לה מה לאכול בבית, הוא מרחם עליה, "אז נקרע לי הלב ואני בא וקונה לה דברים..." העד הכחיש כי מכיר את המתלונן, וטען "אולי בזמן שאני לא הייתי אתה", והביע תמיהה על סכומי הכסף שנטען כי הועברו מהמתלונן לידיה של הנאשמת, מפני שלא ראה שום שינוי בהתנהלותה של הנאשמת.

בעדותו בבית המשפט, העד אישר כי מכיר את הנאשמת מזה 14-15 שנה ואין לה קשרים עם אנשי העולם התחתון, אישר כי מצבה הכלכלי של הנאשמת רע מאוד, ושהם נפרדו בגלל מצבו הרפואי שהולך ומתדרדר. העד מרחם על הנאשמת והעיד כי באחת הפעמים ניתקו לה את החשמל בבית עד שהוא שילם.

ג. טענות הצדדים

ב"כ המאשימה עתרה לקבל את ראיות התביעה, ולהרשיע את הנאשמת בעבירה של סחיטה באיומים. ב"כ המאשימה אישרה בסיכומיה כי מבחינה ראייתית, לא עלה בידי התביעה להראות את נתיב הכסף, ולהראות באיזה אופן או האם הנאשמת באמת הייתה זאת שקיבלה את הכספים, כלומר המאשימה לא הצליחה להצביע על העברות של חשבונות בנק, ושל כסף שנכנס. ואולם היא טענה כי אין בעובדה זו, בכדי להפחית מעוצמת ראיות התביעה. ב"כ המאשימה עתרה לדחות את קו ההגנה ולפיו מדובר בנאשמת שחיה בתנאי מחייה קשים (בית לא מטופח והרוס), שכן לשיטתה הגיוני שמי שמקבלת לידה סכומי כסף רבים, כבמקרה שבפנינו, ומצבה הכלכלי קשה ממש, יודעת שאת הכסף הזה צריך להסתיר.

ב"כ המאשימה טענה כי ניתן להתרשם מעדותו האוטנטית של המתלונן, שמדובר באדם נטול יכולת לעשות מניפולציות או לשקר, מה שיש לו יוצא החוצה. ב"כ המאשימה טענה כי אין מחלוקת שהמתלונן הוא אדם מורכב, וגם הנאשמת ידעה זאת וניצלה לרעה את מצבו. היא התחילה בקטן, עם 10,000 ₪ ואחר כך החלה לעלות בסכומים. ב"כ המאשימה טענה כי הנאשמת לא העלתה כל סיבה מוצדקת לפיה המתלונן ירצה להעליל דווקא עליה כאשר היו מגוון של אנשים (שני, אורטל).

ב"כ המאשימה טענה כי ההתקשרויות הרבות בין המתלונן לנאשמת, במיוחד כאשר היא זו שיוצרת קשר שוב ושוב, סותרות את הטענה הבסיסית שלה, ולפיה המתלונן אנס אותה. ב"כ המאשימה הפנתה למצבו הרגשי של המתלונן וטענה כי לא ניתן היה לעשות השלמות חקירה, ואישרה כי היה מקום לערוך מזכרים לגבי החלטות צוות החקירה, להיעזר בגב' חודדי בחקירתו של המתלונן. עם זאת הדברים הוסברו והכל תועד, ואין בכך לפגוע בראיות התביעה המבוססות על עדות מתלונן.

ב"כ המאשימה טענה כי אין מחלוקת שהנאשמת ידעה על חולשותיו של המתלונן ובחרה לנצל זאת לטובותיה האישיות, וכי ניתן להתרשם מהפער בין הנאשמת למתלונן, פער אשר סייע בידה של הנאשמת לגרוף כספים מהמתלונן. ב"כ המאשימה הוסיפה כי ניתן להתרשם ממורכבותו של המתלונן אך יחד עם זאת, כל מה שמסר המתלונן מעוגן בקונטקסט, בזמן, במקום, בשעות ובתנועות בחשבונות הבנק. המתלונן אף תיאר את תחושותיו מול פקידת הבנק בזמן אמת, ולשיטתה זה מלא עומק ותוכן, הוא מסביר מתי ואיך זה הועבר, ולמי.

ב"כ המאשימה ציינה בסיכומיה כי העובדה שלא הוגש כתב אישום נגד שני אינה פוגעת באמינותו של המתלונן, ובהסתכלות רחבה שהייתה למאשימה, התקבלה החלטה ולפיה אין די ראיות להגשת כתב אישום נגד שני. ב"כ המאשימה הוסיפה וטענה כי אמנם גרסתה של הנאשמת הייתה עקבית, אולם מדובר בגרסה שהיה די זמן לגיבושה, הנאשמת ידעה על כוונתו של המתלונן להגיש תלונה במשטרה ולכן היה ברשותה מספיק זמן עד למעצרה בכדי לבנות גרסה ולספר סיפור.

באשר לסיפור האונס הביעה ב"כ המאשימה תמיהה שכן בנסיבותיו של התיק קשה מאוד לקבל את ההסברים אותם סיפקה הנאשמת, וקיים פער גדול בין התיאורים אותם מתארת הנאשמת לבין ההסברים לשאלה מדוע לא הגישה תלונה במשטרה. לדבריה, גם אם נקבל את גרסתה של הנאשמת שבחרה להניח את האירוע מאחוריה, עדיין לא ניתן לקבל את העובדה כי גם לאחר "אירוע האונס" התקיים ביניהם קשר טלפוני דו סטרי, והמתלונן המשיך המתלונן להגיע לביתה.

ב"כ המאשימה טענה עוד כי הנאשמת ידעה כי היחיד שיכול להוציא אותה ממצבה הכלכלי הקשה הוא המתלונן, הוא פתי, וניתן להוציא ממנו כסף, ולכן קיימה עמו יחסי מין בהסכמה, ולראיה עלה סיפור האונס רק בשלבים מאוחרים של החקירה. ב"כ המאשימה הפנתה לעדותו של בן זוגה של הנאשמת, לפיה בשל מצבו הרפואי קיימו השניים פחות יחסי מין, אשר לטענתה סותר את גרסת הנאשמת כי בעקבות אירוע האונס, נרתעה גם מבן זוגה.

ב"כ המאשימה הפנתה לעדותה של עדת התביעה אורטל בוחבוט, אשר התייחסה לאופיו של המתלונן, למורכבותו, ולכך שבאמת ובתמים חיפש אהבה ועשה זאת בדרכים שהוא מכיר. בסופו של יום טענה ב"כ המאשימה כי המאשימה הצליחה להוכיח מעבר לספק סביר את המיוחס לנאשמת בכתב האישום ולכן יש להרשיעה.

לעומת זאת, ב"כ הנאשמת טען כי לא ניתן להרשיע את הנאשמת. בפתח טיעוני ההגנה עלתה טענה של הגנה מן הצדק בשל אכיפה בררנית. ב"כ הנאשמת טען, כי בחומר ראיות קיימות ראיות נגד שני פרץ לביצוע עבירה של סחיטה באיומים, גם בהודעתו של המתלונן במשטרה נ/2, וגם באמרתה של שני, אשר נחקרה במשטרה בתאריך 11.11.2015 תחת אזהרה, וציינה כי המתלונן עזר לה כי פחד שמא היא תגיע לשוק האפור. שני גם הודתה בחקירתה כי שיקרה לגבי מצבה הרפואי של אימה והודתה כי ניצלה את חולשתו של המתלונן, וגם המתלונן אישר זאת בעדותו מיום 12.11 - נ/3, בשורה 28: "היא אמרה שהיא הולכת לשוק אפור, ועבריינים, ואני משכתי לה את הכסף".

ב"כ הנאשמת הדגיש כי דווקא אורטל אשר העידה בבית המשפט, ועל עדותה סומכת המאשימה, היא שהציגה את שני

באור שלילי, והעידה כי ידוע לה ששני רימטה את המתלונן. כמו כן, המתלונן הזכיר לאורך כל הדרך גם את שני וגם את הנאשמת, כשההבדל היחיד ביניהן היה בגובה הסכומים שסחטו ממנו, ועל כן טען ב"כ הנאשמת כי עומדת לנאשמת טענה של הגנה מן הצדק, ודי בה כדי למנוע את הרשעתה בעבירה שיוחסה לה בכתב האישום.

אשר לראיות, טען ב"כ הנאשמת כי יש לזכות את הנאשמת, מפני שהמאשימה לא הרימה את הנטל המוטל עליה, ולא הוכיחה מעל לכל ספק סביר את העבירה המיוחסת לה בכתב האישום. לדבריו, גם ב"כ המאשימה אישרה בתחילת סיכומיה כי אין בידי המאשימה אפשרות להוכיח להיכן הגיע הכסף.

ב"כ הנאשמת טען בהקשר זה כי בכדי שניתן יהיה להרשיע את הנאשמת בעבירה של סחיטה באיומים, נדרש להוכיח מעבר לכל ספק סביר, מהיכן יצאו הכספים ולידי מי הם הגיעו, ולשם כך היה באפשרותה של המשטרה לערוך תרגילי חקירה בסיסיים בכדי להגיע לחקר האמת. משלא נעשה הדבר, והמאשימה בחרה לגלות אמפתיה כלפי המתלונן אשר היה מתחשבן על כל 100 שקלים, וידע בדיוק את חשיבות הדברים, אין די ראיות להוכיח את אשמתו של הנאשמת בעבירה זו.

ב"כ הנאשמת טען כי זימונה של החוקרת לאה חודדי, אל תוך חדר החקירות הייתה חייבת להיות מגובה במזכר, אך אין שום תיעוד על כך, ויש בכך כדי לאפיין את ההתנהלות הרשלנית של החקירה כולה. ב"כ הנאשמת טען, כי לאורך כל חקירתו של המתלונן הוא לא נשאל ולו פעם אחת מה עשית עם הכספים שלך? איפה שמרת אותם? ולא בכדי כינה אותו אחיו, יוסי, "כגנב".

אשר לעדויותיו של המתלונן, טען ב"כ הנאשמת, כי הגרסה שמסר בחקירותיו במשטרה לא הייתה עקבית, והיו בה סתירות בפרטים שונים, ולכן נאלצו להיעזר בחוקרת מיוחדת, אולם לא היה בכך כדי להועיל ליישוב הסתירות הרבות בגרסת המתלונן. אשר למסמכים שהוצאו מהבנק ת/4, טען ב"כ הנאשמת כי אין מחלוקת כי שהכספים אכן נמשכו מהבנק, אך אין כל ראיה שהכספים הללו הגיעו לידיה של הנאשמת.

בסופו של יום טען ב"כ הנאשמת כי מדובר בפערים וסתירות היורדות לשורשו של עניין, המחייבת את זיכוייה של הנאשמת, ולו מחמת הספק.

ד. דיון והכרעה

בתום שמיעת ההוכחות ניצבות לפנינו זו מול זו שתי גרסאות: מן הצד האחד גרסתו של המתלונן, כי הנאשמת סחטה ממנו באיומים סכום של 200,000 ₪, שהועבר אליה ב-4 פעימות שונות, לאחר שהיא איימה עליו כי ייפגע ע"י עבריינים אם לא יעביר את הכסף, ומן הצד האחר גרסתה של הנאשמת אשר הכחישה בתוקף את טענותיו של המתלונן, וטענה כי קבלה ממנו רק סכום של אלפי שקלים בודדים, כהלואה לצורך טיפול שיניים, שהיא תכננה להחזירה במלואה מקצבת הביטוח הלאומי שלה.

1. הטענה בדבר אכיפה בררנית

אולם לפני שאבחן את הראיות, אדון בטענה של אכיפה בררנית שנטענה ע"י ב"כ הנאשמת. לפי הנטען, היו בידי המאשימה די ראיות כדי להאשים גם את שני פרץ באותה עבירה של סחיטה באיומים של המתלונן, והעובדה שהמאשימה נמנעה מכך, מקימה לנאשמת טענה של הגנה מן הצדק.

הדרך להוכחת טענה בדבר אכיפה בררנית היא דו שלבית, כפי שנאמר בבר"ש 4252/16 אלגלי נ' נציבות שירות המדינה (פורסם בנבו, 5.7.2016) פסקה כ"ב:

כדי להוכיח אכיפה בררנית, יהא על הטוען להראות בראש וראשונה כי אכן עסקין בהבחנה בין מי שהדמיון ביניהם רלבנטי לעניין, כמצדיק התייחסות דומה בשאלת הגשתו של כתב אישום; בשלב השני, על הטוען להראות כי בבסיס ההבחנה ניצב מניע פסול, כמו למשל שרירותיות, או התחשבות בשיקולים שאינם מן העניין, או שאינם ראויים. מטבע הדברים, מדובר בשני שלבים השלובים זה בזה, ואשר רב המשותף להם.

עוד נאמר לעניין הטענה של אכיפה בררנית, כי נדרשת זהירות רבה לפני התערבות שיפוטית בעילה זו:

הטענה של אכיפה בררנית, המועלית על ידי נאשם בהליך פלילי, עשויה להוביל לביטולו של כתב האישום. המשמעות היא שנאשם לא יעמוד לדין, על אף שעל פי עמדתה של המאשימה קיים סיכוי סביר להרשעה וקיים אינטרס ציבורי בניהול הליך פלילי (שהרי הנחתנו היא שאם אין זה כך, לא היה מוגש כתב אישום). תוצאה כה מרחיקת לכת מחייבת התייחסות זהירה במיוחד מצד בית המשפט, כאשר מועלית בפניו טענה כאמור... (ע"פ 6328/12 מדינת ישראל נ' פולדי פרץ (פורסם בנבו, 10.9.2013) בסעיף 3 לפסק דינו של הנשיא גרוניס).

על רקע האמור, אבחן את הנסיבות שלפנינו. מבחינה פורמאלית העובדה היא שהמתלונן הגיש תלונה במשטרה נגד הנאשמת, ולא הגיש תלונה כזו נגד שני. יכול להיות שהדבר נובע מההבדל בין הסכומים שמסר המתלונן לטענתו. לפי גרסתו, הוא מסר לנאשמת בעקבות האיומים כלפיו 200,000 ₪, ואילו לשני הוא מסר בעקבות איומים 10,000 ₪ בלבד. אמנם הוא מסר לשני סכומים נוספים, אבל מההודעות שמסר במשטרה עולה כי בשלב מסוים אכן נתן לה סכום כולל של 25,000 ₪ ב-3 פעימות, אולם שתי הפעימות הראשונות היו מרצון, ורק הפעימה השלישית שבה נתן 10,000 ₪ הייתה תחת איומים של עבריינים (נ/3 עמ' 3, שו' 62).

זאת ועוד, המתלונן ציין בהודעותיו במשטרה כי מסר כספים לשני לאחר שהיא אמרה לו שהיא אוהבת אותו ורוצה להיות בת זוג, והוא הרעיף עליה מממונו מתוך מחשבה כי היא אכן תהפוך להיות בת זוג. מדובר אפוא בנסיבות שונות מאלו שקיימות בעניינה של הנאשמת, לפחות בכל הנוגע להיקף הכספים, ואולי גם בהקשר הכולל של המניע למסירת הכספים, ועל רקע זה ניתן להבין את עמדתה של המאשימה כי אין די ראיות להגשת כתב אישום בעבירה של סחיטה באיומים נגד שני.

בנסיבות הללו, גם אם אקבל את טענת ב"כ הנאשמת כי קיים דמיון רלבנטי בין שני המקרים, למרות ההבדל הגדול בהיקף הכסף שהועבר, לא שוכנעתי כי ההבחנה שעשתה המאשימה ביניהם נובע ממניע פסול או משיקולים זרים או לא ראויים, ולכן אני דוחה את הטענה של הגנה מן הצדק שהעלו ב"כ הנאשמת בתחילת טיעוניהם.

2. בחינת הגרסאות של שני הצדדים

כאשר בוחנים את גרסאות המתלון והנאשמת, זו מול זו, לא ניתן להתעלם מכך שהנאשמת הייתה עקבית בגרסתה, גם באמרות שמסרה במשטרה וגם בעדותה בבית המשפט. עובדה זו לא נעלמת גם מעיני ב"כ המאשימה, אלא שהיא טענה בעניין זה כי היה לנאשמת די זמן כדי לבנות לעצמה גרסה, בזמן שחלף מאז שהבינה שהמתלון יגיש תלונה במשטרה (פרוטוקול מיום 4.6.2017, עמ' 271, שו' 10 ואילך). במילים אחרות, לפי גישה זו, העקביות בגרסתה של הנאשמת צריכה להישקל לחובתה, ולא אמנע מלציין כבר עתה כי מדובר בטענה תמוהה, ולו מפני שאין ראיה ממשית לכך שהנאשמת ידעה כי המתלון עומד להגיש תלונה במשטרה.

גם אם אניח ששיחת הטלפון בינה ובין אורטל יכולה ללמד על כוונה כזאת, מדובר בשיחה שהתקיימה ביום 2.11.2015, ואילו האמרה הראשונה של המתלון נ/2 נגבתה ממנו ימים בודדים לאחר מכן, ביום 5.11.2015. אין מדובר בתקופה כה ממושכת שבה הנאשמת הייתה יכולה להיערך כדי לייצר גרסה יש מאין, ולתאם עמדות מול כל הגורמים הקשורים לכך, כולל העלמת הכסף שנטען כי נמסר לה, וגם אין כל ראיה שכך עשתה.

אדרבא, דווקא בנסיבות שבהן הוגשה תלונתו של המתלון במשטרה, ימים אחדים לאחר שניתנה לו ארכה מוגבלת בזמן למסירת סכום כסף נוסף של 100,000 ₪, ניתן היה לבצע פעולת חקירה פשוטה, כמעט שגרתית בנסיבות כאלה, לצייד את המתלון בשטרות מסומנים, ולעקוב אחריו בעת מסירת הסכום שהתבקש למסור, וכך הייתה המשטרה יכולה להגיע בנקל לחקר האמת. המשטרה לא עשתה פעולה פשוטה כזאת, וגם לא בדקה אפשרויות נוספות להיעלמותו של הכסף, למשל בחשבונות בנק של אביו ואחיו של המתלון, אשר עולה מהראיות כי היו מודעים היטב למגבלותיו של המתלון ולא נתנו בו אמון כאדם בוגר שאחראי למעשיו.

לעומת זאת, המשטרה כן בדקה בחשבונות הבנק של הנאשמת ובתה, ולא מצאה שם מאומה. גם אם אניח כי טענת ב"כ המאשימה כי הנאשמת נהגה בתחכום רב, ולא עשתה כל שימוש בכסף, וגם דאגה להעלים אותו מעין כל עד שהפרשה תישכח, בכדי שתוכל להשתמש בכסף בלי לעורר חשד, היא טענה סבירה, בסופו של דבר מדובר בהשערה בעלמא שאין לה כל תימוכין בראיות נוספות. גם אין בהשערה זו כדי להשלים את החסר בחקירה הרשלנית של המשטרה, אשר בגינה לא הונחה בסופו של דבר תשתית ראייתית מספקת, שדי בה כדי לבסס את טענותיה של המאשימה כנגד המתלון.

אל מול גרסתה העקבית של הנאשמת ניצבת גרסתו של המתלון, שיש בה סתירות וקשיים לא מעטים. אפרט כמה מהם. הקושי הבולט ביותר נוגע לסכומים שהמתלון מסר לנאשמת, ולמועד שבו נמסרו לטענתו. מהאמרה הראשונה נ/2 עולה כי מדובר בתחילה בסכום של 40,000 ₪ שנמסר ב-3 פעימות: תחילה 10,000 ₪ ששייכים לאחיו, ואותם לקח מהארון בבית הוריו, ולאחר מכן שתי פעימות נוספות של 15,000 ₪, שבראשונה מביניהן, הוא משך מחשבונות עמוד 15

20,000 ₪ ומתוכם נתן 15,000 ₪ לנאשמת (נ/2, עמ' 2 שו' 23 - 35), אולם בהמשך הוא טוען כי בסך הכול נתן לנאשמת 35,000 ₪, ו-5,000 ₪ השאיר אצלו (עמ' 3, שו' 86). מבחינת תיארוך הפעילות, טען המתלון באותה אמרה כי בפגישה השלישית או הרביעית ביניהם הוא נתן לה הלוואה של 4,500 ₪ (עמ' 1, שו' 14), ואילו האיומים כלפיו החלו בשיחה שהתקיימה ביניהם שבוע קודם לכן (שם, עמ' 16), ורק לאחר מכן מסר לה את אותם 40,000 ₪ שפורטו לעיל.

לעומת זאת, באמרה השנייה נ/1 שנגבתה ימים אחדים לאחר מכן, הוא טוען כי מסר לנאשמת 70,000 ₪ מרצונו, עוד לפני הפגישה הראשונה ביניהם, שהתקיימה לאחר שיחת הטלפון שהנאשמת יזמה אליו, לאחר נתק של כמה שנים, כאשר באותה פגישה התקיים ביניהם מגע מיני שלטענת הנאשמת התבצע בכפייה בניגוד לרצונה. הסכום של 70,000 ₪ כלל לא נזכר באמרה הראשונה, וגם לא נזכר שהמתלון מסר לנאשמת כסף עוד לפני המפגש הראשון ביניהם, או במהלכו.

יתירה מכך, בעימות ת/3 שהתקיים באותו יום, זמן קצר לאחר גביית האמרה השנייה, הנאשם מביא גרסה שלישית, ולפיה נתן לה בתחילה סכום של 50,000 ₪ ב-3 פעימות של 10,000 ₪ בתחילה, ועוד שתי פעימות של 20,000 ₪ בהמשך (עמ' 2 שו' 8 - 9), בשונה מהסכומים שמסר באמרה הראשונה שלו. בהמשך באמרה השלישית נ/3 שנגבתה מהמתלון למחרת, ביום 12.11.2015, קיימת סתירה מסוימת בתוך האמרה, כאשר בתחילה הוא מדבר על פעימות של 10, 10 ו-20, דהיינו 40,000 ₪ (עמ' 2 שו' 7), ובהמשך הוא מדבר על פעימות של 10, 20 ועוד 20, דהיינו 50,000 ₪ (שם, שו' 16).

לכל התסבוכת הזאת בגרסאות, יש להוסיף את עדותה של אורטל, אשר טענה גם בהודעתה במשטרה וגם בעדותה בבית המשפט כי הנאשם מסר לה שהנאשמת ושני עקצו אותו ביחד בסכום של 100,000 ש"ח, כאשר לנאשמת מסר 70,000 ₪, ואת היתר מסר לשני. סכום זה מתיישב עם הסכום שמסר המתלון עצמו באמרה השנייה, אך לא ברור באיזה מועד מדובר.

סתירה נוספת נוגעת לסכום שלקח המתלון מהארון בבית הוריו ששייך לאחיו ניסים, כאשר המתלון טען כי לקח 10,000 ₪, ואילו האח העיד בבית המשפט כי היו בארון 11,500 ₪ שאותם נטל המתלון, אף כי הוא מציין שאולי המתלון לקח לעצמו את 1,500 ₪ הנותרים.

קושי נוסף בגרסתו של המתלון נוגע לשאלה מי עומד מאחורי הסחיטה שנסחט לטענתו. באמרה הראשונה נ/2 טען כי הנאשמת אמרה לו שמאחורי שני "יש גוף אפור ואולי דומראני" (עמ' 2 שו' 28), אולם בהמשך הוא טען כי הנאשמת ושני עשו עליו קומבינה (עמ' 3, שו' 89), ובאמרה השלישית טען כי מדובר בקומבינה עם החבר של הנאשמת (נ/3, עמ' 6 שו' 161).

קיים גם קושי מסוים בהיגיון של מעשיו. כך למשל קשה להבין מדוע המתלון לא התקשר לשני כדי לבדוק אם יש ממש בדבריה של הנאשמת, אודות איום שלה שמגיע אליו באמצעות הנאשמת, וגם לא ברור מדוע לקח המתלון בפעם

הראשונה את הכסף של אחיו, כאשר יכול היה להוציא כסף מחשבון הבנק שלו, כפי שעשה בפעמים שלאחר מכן.

יתירה מכך, אם אכן סבר הנאשם כבר בתחילה, כי כל הסכומים שנתן לדבריו לנאשמת, החל מהסכום הראשון של 10,000 ₪ שנתן מהכסף ששייך לאחיו, ניתנו תחת איומים וסחיטה, מדוע הסכים לתת לנאשמת שבוע לאחר מכן הלוואה של 4,500 ₪ שאין ספק כי ניתנה מרצונו, ולא אמר לנאשמת שתעשה שימוש בסכום שקבלה ממנו לטענתו שבוע קודם לכן, כעולה מאמרתו הראשונה (נ/2 עמ' 1, שו' 16), וכן מהתמליל של החקירה (נ/2א, עמ' 10, שו' 21).

אין מחלוקת כי המתלון אינו ככל האדם, וסובל מלקות כלשהי, אף שאין אבחנה פורמאלית בעניינו. כך עלה מעדותו של החוקר אלעד, אשר החליט מסיבה זו לצרף לחקירה השלישית של המתלון את החוקרת לאה חודדי שמתמחה בחקירת אוכלוסיות מיוחדות, וכך עלה גם מעדויות נוספות שנשמעו בפנינו, וביניהן עדותו של האח ניסים אשר טען בסוף עדותו כי המתלון הוא חסר ישע וזקוק לטיפול (פרוטוקול מיום 20.6.2015, עמ' 70, שו' 11 ואילך), וכך יכול היה להתרשם באופן בלתי אמצעי כל מי ששמע את עדותו של המתלון בית המשפט, אשר היה מלווה לעיתים קרובות בפרץ רגשות עז, בהרמת קול ובבכי.

אכן, אולי יש במצבו של המתלון כדי לתת הסבר כלשהו לסתירות ולקשיים שעולים מגרסתו. ועדיין עסקינן במשפט פלילי, שבו יש להוכיח את אשמתה של הנאשמת בראיות שמעבר לכל ספק סביר, והקשיים הרבים שעולים מתוך גרסתו של המתלון, עם כל ההבנה וההתחשבות במצבו, פוגעים במשקל הראייתי של עדותו.

בהינתן המשקל המוגבל של עדותו של המתלון, יש לבחון האם יש ראיות נוספות שיכולות לחזק את טענתו כי מסר סכומי כסף גדולים לנאשמת, לאחר שנסחט על ידה, גם אם נתעלם מהסתירות בגרסאות השונות שמסר המתלון, כמפורט לעיל. ב"כ המאשימה מפנה בהקשר זה לתדפיסי הבנק של המתלון ת/4, שמהם אכן עולה כי המתלון משך סכומי כסף גבוהים - 190,000 ₪, מחשבונו בבנק הפועלים במהלך חודש אוקטובר 2015. אולם אין כל ראיה מהתדפיסים הלו מה עשה הנאשם בכסף שמשך מחשבונו, ואין כל ראיה שקושרת את הנאשמת לסכומים אלה.

למעשה מדובר בראיות נסיבתיות שאמורות לתמוך בגרסתו של המתלון, ולבסס את הראיות נגד הנאשמת. על הדרך לבדיקת משקלן של ראיות נסיבתיות, נקבע בפסיקה כי נדרש מבחן תלת שלבי, וכך נוסחו הדברים בעניין חזן:

לאורך השנים השתרש בפסיקה מתווה לבחינתן של ראיות נסיבתיות באמצעות בדיקה תלת-שלבית... בשלב הראשון, על בית המשפט לבחון כל ראיה נסיבתית כשלעצמה ולקבוע אם יש בה כדי לבסס ממצא עובדתי מסוים, תוך הערכת עוצמתה ומהימנותה. בשלב השני, בית המשפט נדרש להתבונן במארג הראייתי השלם ולבחון אם יש בו כדי לסבך את הנאשם כך שהמסקנה הטבעית הנובעת מן הדברים היא שהוא ביצע את העבירות המיוחסות לו, וזאת לפי ניסיון החיים, ההיגיון והשכל הישר. בשלב השלישי מועבר הנטל לכתפי הנאשם על מנת שיציע הסבר חלופי הגיוני העולה בקנה אחד עם המארג הראייתי; הסבר שיש בו כדי 'לערער את אלמנט ההיסק הלוגי מן הראיות הנסיבתיות אל המסקנה המפלילה' [...]
(ע"פ 2960/14 חזן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 18.1.2017)).

בנסיבות שלפנינו, נראה כי הראיות הנסיבתיות העולות מתדפיסי הבנק של המתלון, אינן צולחות את המבחן התלת שלבי, מפני שאמנם אין ספק שהמתלון הוציא את הסכומים הללו מחשבונו, אולם אין כל ראיה שיכולה לקשור את פעולותיו של המתלון לעבירות המיוחסות לנאשמת, לבד מגרסתו של המתלון שהקשיים בה מרובים. אין גם ראיות כלשהן שיכולות ללמד על כך שינוי כלשהו בהתנהלותה של הנאשמת, שיכול אולי ללמד על כך שהיא קבלה סכום כסף גדול.

נהפוך הוא, גם הנאשמת, וגם אורטל, העידו על העונו הרב של הנאשמת, ועל הדלות שבה היא חיה, עד כדי כך שאפילו האסלה בביתה שבורה, ואין לה כסף לתקנה, וגם אינה יכולה לתקן חלונות שבורים בביתה. הדעת נותנת, שאם הנאשמת הייתה מקבלת סכום כסף משמעותי כלשהו, מעבר להלוואה של אלפי שקלים בודדים שקבלה מהמתלון לצורך טיפול שיניים, הייתה משתמשת בחלק מהכסף, לא לחיי מותרות שהיו יכולים להסגיר את מקור הכסף, אלא לפחות לתקן ליקויים בסיסיים בביתה, בעלות לא גבוהה, וגם את זאת לא היה באפשרותה של הנאשמת לעשות.

בנסיבות הללו, אינני סבור שיש בתדפיסי החשבון של המתלון כשלעצמם, כדי לחזק את גרסתו של המתלון, ולהתגבר על כל הקשיים והסתירות שיש בגרסתו. הדברים אמורים במיוחד כאשר של מול גרסתו הבעייתית של המתלון, ניצבת גרסה עקבית של הנאשמת, שנתמכת גם בעדותה של אורטל אודות קמצנותו של המתלון וזהירותו המופלגת בהוצאת כספים, שלדבריה אינה מתיישבת עם הוצאת כספים כה רבים, גם בנסיבות של איום ערטיילאי ממקור לא ברור.

3. העבירה של סחיטה באיומים

העבירה של סחיטה באיומים מוגדרת בסעיף 428 לחוק העונשין אשר זה לשונו:

המאיים על אדם בכתב, בעל פה או בהתנהגות, בפגיעה שלא כדין בגופו או בגוף אדם אחר, בחירותם, ברכושם, בפרנסתם, בשמם הטוב או בצנעת הפרט שלהם, או מאיים על אדם לפרסם או להימנע מפרסם דבר הנוגע לו או לאדם אחר, או מטיל אימה על אדם בדרך אחרת, הכול כדי להניע את האדם לעשות מעשה או להימנע ממעשה שהוא רשאי לעשותו, דינו - מאסר שבע שנים; נעשו המעשה או המחדל מפני איום או הטלת אימה כאמור או במהלכם, דינו - מאסר תשע שנים.

קיומה של העבירה מותנה אפוא בקיומם של שני רכיבים: הרכיב הראשון הוא רכיב האיומים, והרכיב השני הוא רכיב המטרה שלשמה בוצעו האיומים - לאלץ את הקרבן לעשות מעשה שאינו חפץ בו, או להימנע מעשה שהוא רשאי לעשותו. כדי להרשיע בחלופה המחמירה שבסיפא של הסעיף, שהיא החלופה שמיוחסת לנאשמת שלפנינו, יש להוכיח קיומו של רכיב נוסף - כי המעשה אכן נעשה בפועל מפני האיום או הטלת האימה (ראו ע"פ 8591/10 שרון נחום נ' מדינת ישראל, פורסם בנבו, 17.7.2011, פסקה ט"ז).

בנסיבות שלפנינו, נוכח הקשיים שעלו מעדותו של המתלון, ולעומת זאת בהינתן הגרסה העקבית שמסרה הנאשמת, והחיזוקים שיש לגרסה זו בראיות נוספות, באתי לכלל מסקנה כי לא עלה בידי המאשימה להרים את נטל הראיה הנדרש

במשפט הפלילי, ולהוכיח את אשמתה של הנאשמת מעל לכל ספק סביר, ביחס ליסוד בעובדתי הנדרש בעבירה זו.

ד. סוף דבר

נוכח כל האמור לעיל, התוצאה היא שאני מזכה את הנאשמת מחמת הספק, מהעבירה של סחיטה באיומים, על פי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין, אשר יוחסה לנאשמת בכתב האישום.

בשולי הדברים אני מוצא לנכון לציין, כי אין בזיכוי זה כשלעצמו כדי להטיל דופי במתלונן, אולם נוכח נטל ההוכחה הנדרש במשפט הפלילי, לא היה בדבריו כדי לעמוד בנטל האמור.

ניתן והודע היום י"א תמוז תשע"ח, 24/06/2018 במעמד הנוכחים.

אהרון משניות, שופט